

Předběžná otázka

Má se čl. 5 odst. 1 písm. c) bodu iii) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91⁽¹⁾ (dále jen „nařízení o právech cestujících v letecké dopravě“) vykládat tak, že právo na náhradu škody v případě zrušení letu ve lhůtě kratší sedmi dnů před plánovaným časem odletu není dáno i v případě, že přeměrováním vznikne cestujícímu celková časová ztráta méně než 3 hodiny, ale více než 2 hodiny, protože skutečný přilet se oproti plánovanému přiletu zpozdí o více než 2 hodiny, ale méně než 3 hodiny?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 46, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgie) dne 19. února 2018 – Maria Vester v. Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Věc C-134/18)

(2018/C 182/09)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Maria Vester

Žalovaný: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Předběžná otázka

Je v rozporu s články 45 a 48 Smlouvy ze dne 25. března 1957 o fungování Evropské unie (SFEU), pokud naposledy příslušný členský stát na počátku pracovní neschopnosti po uplynutí čekací doby 52 týdnů pracovní neschopnosti, během níž byly přiznány dávky v nemoci, na základě článku 57 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení⁽¹⁾ zamítne nárok na dávky v invaliditě a jiný, nikoli posledně příslušný členský stát při přezkumu nároku na poměrné dávky v invaliditě uplatní v souladu s vnitrostátními právními předpisy tohoto členského státu čekací dobu 104 týdnů?

Je v tom případě slučitelná se svobodou volného pohybu situace, kdy je dotčená osoba během této mezery v čekací době odkázána na sociální pomoc, nebo články 45 a 48 SFEU zavazují nikoli posledně příslušný stát, aby přezkoumal nárok na dávky v invaliditě po uplynutí čekací doby stanovené v právních předpisech posledně příslušného státu, a to i v případě, že vnitrostátní právní předpisy nikoli posledně příslušného státu to nepřipouštějí?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2004, L 166, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Bonn (Německo) dne 23. února 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano v. DSL Bank

(Věc C-143/18)

(2018/C 182/10)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Bonn

Účastníci původního řízení

Žalobci: Antonio Romano, Lidia Romano

Žalovaná: DSL Bank

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 6 odst. 2 písm. c) směrnice 2002/65/ES⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu právnímu předpisu nebo zvyklosti, které u smluv o půjčce uzavřených na dálku nestanovují možnost vyloučení práva na odstoupení, pokud je na výslovnou žádost spotřebitele taková smlouva oběma stranami již zcela splněna dříve, než spotřebitel uplatní své právo na odstoupení?
- 2) Musí být čl. 4 odst. 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec druhá odrážka a čl. 6 odst. 6 směrnice 2002/65/ES vykládány v tom smyslu, že pro účely řádného získání informací a uplatnění práva na odstoupení spotřebitelem, které stanovuje vnitrostátní právo a které odpovídají čl. 5 odst. 1, čl. 3 odst. 1 bod 3 písm. a) směrnice 2002/65/EG, je nutno vycházet pouze z běžně informovaného, přiměřeně pozorného a obezřetného průměrného spotřebitele při zohlednění všech příslušných skutečností a okolností provázejících uzavření této smlouvy?
- 3) V případě záporné odpovědi na otázky 1) a 2):

Musí být čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65/ES vykládán v tom smyslu, že brání předpisu členského státu, který po vyjádření odstoupení od spotřebitelské smlouvy o půjčce uzavřené na dálku stanoví, že poskytovatel musí spotřebiteli zaplatit nad rámec částky, kterou obdržel od spotřebitele podle smlouvy uzavřené na dálku, také náhradu za užítky z této částky?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. L 271, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 321).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 28. února 2018 – X BV v. Staatssecretaris van Financiën

(Věc C-160/18)

(2018/C 182/11)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: X BV

Žalovaný: Staatssecretaris van Financiën

Předběžné otázky

- 1) Má se čl. 3 odst. 2, 4 a 5 nařízení (ES) č. 1484/95⁽¹⁾ ve spojení s článkem 141 nařízení (ES) č. 1234/2007⁽²⁾ vykládat v tom smyslu, že účelem kontrolního mechanismu, který je v těchto ustanoveních popsán, není ani v případě následné kontroly nic jiného, než zajistit, aby příslušné orgány mohly včas získat informace o skutečnostech a okolnostech souvisejících s průběhem obchodních transakcí, které vzbuzují pochyby o správnosti uvedené dovozní ceny CIF a které mohou vést k zevrubné kontrole?